

GURSZKY ISTVÁN

Tavaszi hasadtán

Tavaszi hasadtán jó a kertben járni
és emlékezni jó...

Már mocorogni kezd a gyökerekben
az új barack s dió.

Talpad alatt ropogva reccsen
a régi mag,
a régi diót most törted fel
csak a minap.

És im az élet máris bontja
az új rügget,
óborok ízén integet már
az új szüret.

Akár a fák, az ember is feléled,
vére gyorsulni kezd,
szívében gyors érésnek indul
a sok érzés-gerezd.

Úgy néz a földre, mint testvér-fiakra,
lelkében a világ
kinyílik, mint a sok-sok rügy kibomlik
a széles kerten át.

Tavaszi hasadtán mind elébe állnak
a régi tavaszok,
gyermek-pajtások, szőke homokvárak,
rüggezõ kamaszok.

Ellépdelnek elõtte hosszú sorban
szőkén vagy feketén
első szerelmek, meg nem érett vágyak,
mosoly nyílik szemén.

S az emberszív akarva-akaratlan
tavasszal dalba fog,
hogy melegedjék fel a szív dalától,
mi télen megfagyott.